

Копие за служба
Съдебен секретар

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 711

гр. София, 02.07.2010 г.

Върховният касационен съд на Република България, второ гражданско отделение, в закрито съдебно заседание на втори юни две хиляди и десета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПЛАМЕН СТОЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СВЕТЛАНА КАЛИНОВА
ЗДРАВКА ПЪРВАНОВА

изслуша докладваното от съдията Пламен Стоев гр. д. № 325/10г. и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.288 ГПК.

Образувано е по касационни жалби на Министерство на културата, гр.София, на Държавен културен институт - Културен център "Двореца", гр.Балчик и на Държавата чрез министъра на регионалното развитие и благоустройството срещу въззивно решение № 547 от 07.10.09г., постановено по в.гр.д.№ 575/08г. на Добричкия окръжен съд в уважителната му част с оплаквания за недопустимост и неправилност, поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост – касационни основания по чл.281, т.2 и т.3 ГПК.

С посоченото решение въззивният съд е отменил частично решение № 103 от 21.07.05 г. по гр.д.№ 227/02г. на Балчишкия районен съд и вместо него е признал за установено по отношение на Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, Министерство на културата и Държавен културен институт - Културен център "Двореца" правото на ползване на Софийски университет "Св.Климент Охридски", гр.София върху поземлен имот с идентификатор 02508.7.157 по кадастралната карта, без сградите и прилежащите площи към тях от общо 5 848 кв.м.,

съобразно изготвена от вещо лице скица, съставляваща неразделна част от решението. Със същото решение съдът е осъдил Държавен културен институт - Културен център "Двореца" да предаде на Софийски университет "Св.Климент Охридски" владението върху 120 273, 83 кв.м. от имота, изобразени в розов цвят на скица, неразделна част от решението.

За да постанови решението си въззивният съд е приел, че по силата на спогодба, постигната през 1948г. между Българската държава и Румънската държава (Крайовската спогодба), Българската държава е била титуляр на правото на ползване върху терена /част от който е процесният имот/ и сградите в района на Балчишкия дворец, а Министерството на културата е получило правото на неговото стопанисване и управление. Прието е също, че през 1955г. Министерство на културата е разполагало с правомощието да предоставя от името на държавата това право върху имота на съответни държавни учреждения и организации, както и на учебни заведения, и че същото го е предоставило на ищеца в първоинстанционното производство Софийски университет "Св.Климент Охридски" по предвидения от закона ред, като понастоящем имотът, предмет на установителния иск е в негово владение, а този, предмет на ревандикационния иск, се владее от ответника Държавен културен институт - Културен център "Двореца", гр.Балчик без основание.

Като основание за допускане на касационно обжалване в изложението по чл.284, ал.3, т.1 ГПК на Министерство на културата се сочи, че въззивното решение е постановено в противоречие с практиката на ВКС - ТР № 1/2000г. на ОСГК на ВКС и че съдът се е произнесъл по правни въпроси, които са от значение за точното прилагане на закона, както и за развитието на правото.

В изложението на Държавен културен институт - Културен център "Двореца" се поддържа, че въззивният съд се е произнесъл по редица правни въпроси (какво е „право на ползване“, „право на стопанисване, „право на управление“ по смисъла на действалите към м.юли 1955г. правни норми и тези, действали към 2009г., как се доказват тези права и владението върху такива права и др.), които са решени в противоречие с практиката на ВКС, решавани са противоречиво от съдилищата и са от значение за точното прилагане на закона и за развитието на правото.

В изложението към третата жалба се поддържа, че съдът се е произнесъл по няколко правни въпроси, основният от които е за действието и вещноправния ефект на разпоредбите на чл.55, вр. с чл.15,

ал.2 (ред. ДВ, бр.92/51г.) и чл.56, ал.2 ЗС и че са налице посочените в чл.280, ал.1, т.1, т.2 и т.3 ГПК основания за допускане на касационно обжалване.

Върховният касационен съд, състав на II г.о. намира, че не следва да бъде допуснато касационно обжалване на посоченото въззивно решение поради липсата на сочените предпоставки по чл.280, ал.1 ГПК.

Съгласно тази разпоредба на касационно обжалване пред ВКС подлежат въззивните решения, в които съдът се е произнесъл по материалноправен или процесуално правен въпрос, който е: 1. решен в противоречие с практиката на ВКС; 2. решаван противоречиво от съдилищата; 3. от значение за точното прилагане на закона, както и за развитието на правото.

Материалноправният или процесуалноправният въпрос трябва да са от значение за изхода на делото, за формиране решаващата воля на съда, но не и за правилността на обжалваното решение, за възприемането на фактическата обстановка от въззивния съд или за обсъждане на събраните по делото доказателства (ТР № 1/09г на ОСГТК).

Тъй като и тримата касатори се позовават на противоречие на въззивното решение с дадените с ТР № 1/2000г. на ОСГТК на ВКС задължителни разяснения по въпроса допустимо ли е изменение на основанието на иска пред въззивния съд, следва да се отбележи, че такова противоречие в случая не е налице, тъй като пред въззивния съд ищецът е направил единствено уточнение на иска (посочил е, че предмет на търсената защита е правото на ползване, произтичащо от заповед на министъра на културата № XVI-1426/23.07.1955г. като правомощие представляващо част от правото на стопанисване и управление на държавните имоти, а не като правото на ползване като ограничено вещно право), което не представлява изменение на основанието на същия по реда на чл.116 ГПК/отм./.

Второто релевирано основание за допускане на касационно обжалване би било налице, когато разрешението на обуславящ изхода на делото в обжалваното въззивно решение правен въпрос е в противоречие с даденото разрешение на същия въпрос по приложението на правната норма в друго влязло в сила решение, постановено по граждански спор. В случая вторият и третият жалбоподател се позовават на противоречия между предходни решения по настоящото дело и с Р № 3915 по адм. д. № 10980/03г. на ВАС, които съгласно дадените с ТР № 1/09г. на ОСГТК задължителни

разяснения не обуславят наличие на противоречива практика по смисъла на чл.280, ал.1, т.2 ГПК.

Точното прилагане на закона и развитието на правото по чл.280, ал.1, т.3 ГПК формират общо правно основание за допускане на касационно обжалване, като правният въпрос от значение за изхода на делото, разрешен в обжалваното решение, е от значение за точното прилагане на закона, когато разглеждането му допринася за промяна на създадената поради неточно тълкуване съдебна практика, или за осъвременяване на тълкуването ѝ с оглед изменения в законодателството и обществените условия, а за развитието на правото, когато законите са непълни, неясни или противоречиви, за да се създаде съдебна практика по прилагането им или да бъде тя осъвременена предвид настъпили в законодателството и обществените условия промени. В случая в изложенията по чл.284, ал.3, т.1 ГПК релевантни доводи във връзка с това основание за допускане на касационно обжалване не са изложени, а вместо това са направени общи касационни оплаквания за неправилност на постановеното решение, по които ВКС не дължи произнасяне в настоящото производство по чл.288 ГПК. Ето защо следва да се приеме, че и то не е налице.

С оглед на казаното подадените касационни жалби не следва да се допускат до разглеждане.

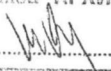
При този изход на делото и на основание чл.78, ал.3 ГПК жалбоподателите следва да бъдат осъдени да заплатят на ответника по жалбата направените от него разноски в настоящото производство в размер на 11 051, 70 лв.

По изложените съображения Върховният касационен съд, П г.о.

О П Р Е Д Е Л И:

Н е д о п у с к а касационно обжалване на въззивно решение № 547 от 07.10.09г., постановено по в.гр.д.№ 575/08г. на Добричкия окръжен съд.

О с ъ ж д а Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството, Министерство на културата, гр.София и Държавен културен институт - Културен център "Двореца", гр.Балчик, да заплатят на Софийски университет

Копие за служба "АРХИВ"
Съдебен секретар .....

“Св.Климент Охридски”, гр.София сумата 11 051, 70 лв. /единадесет хиляди петдесет и един лева и седемдесет стотинки/ разноси.

О п р е д е л е н и е т о не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

